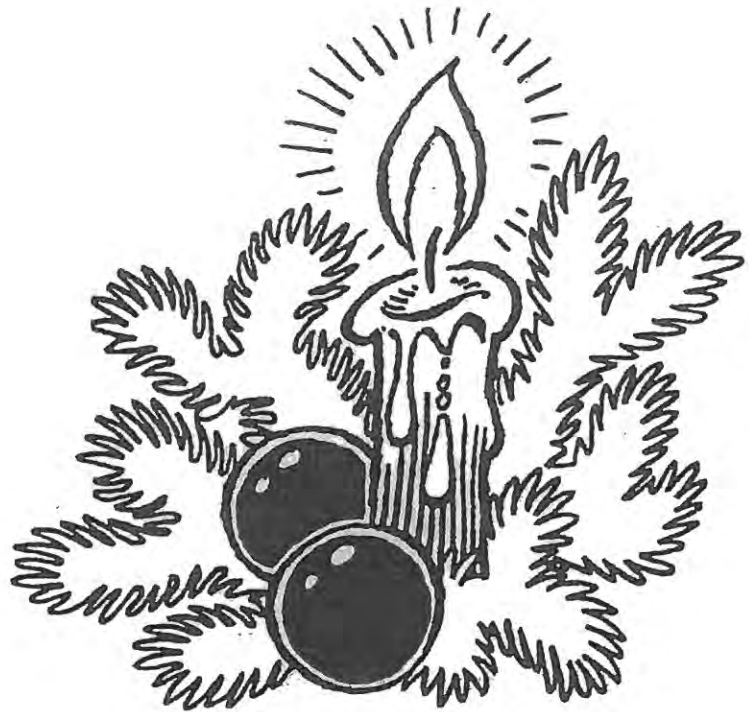

JM

Bulletin

Julefesten er jo alles eie,
små og store har sitt juletre.
Søk fra livets mange tunge veie
under grenene et stille le –
ti det vokser i ditt hjerte

Johan Bøgh

Julen 2003

Av innholdet:

Stille, skrevet av en tidligere bror

Kjære brødre, OM' har ordet

Savn i adventt

RELIGIONSIALOG i vår tid

Ensom og deprimert

Odd Fellow museet

Foredrag av Stor Sekretær

Ord og handling

Bøssebærer for Landssaken

Følgende er skrevet av bror Knut Braaten i 1949. Braaten var en av logens Chartermedlemmer. Braaten var EksOM 1 1956. Ble lest i Leir nr.1 Norge 4 april 1973.

Stille.

Dager og år kvarv mot evige mål
berre ein blunk ein tanke –
er du med heile ditt lange liv på jorda –
for jorda i æva sviv, –

Kva tenkjer du bror når du einsam sit
og lyer til livet ?
kva kjenner du når du ser so mange
for livet ror – vonlaust i sivet ?

Stilla –ho klårar so mang ein veg
Som før var løynd, men ho likar kje
verda og gjøymmer seg –
til du sjølv er gjøymd.

Du som har funne ein heilag stad
Stille for alt –
bøyg deg inn mot det grøne blad
og bed for dei visna – som falt –
bed for alle som Stilla har gløymt –
og jagar frem – bed at dei finn ho att
– so det vert noko drøymt
det dei sårt har røymt. –

So får ho svive jorda – i
æva si det har likevel si
verd-at du ber
høra di –

Kjære brødre.

Tiden går fort og snart er atter et år omme. Det nye embedskollegiet kan se tilbake på en begivenhetsrik periode.

Som vanlig startet vi opp med å få godkjent halvårsregnskapet. Bra utført arbeide av skattmester.

Etter å ha valgt de forskjellige nevnder, gikk vi i gang med klubb aften og de yngre brødres aften, med vår UM i spissen.

Så skulle vi virkelig få prøve oss, en 1ste grads passering i Det Gode Vennskaps Grad. Her gjorde CM og skuespillerne en meget god fremføring.

Foredraget av Ravstøl ble meget godt mottatt og det var godt for de vi hadde en fullsatt logesal med gjestende brødre fra loge nr. 1 Norvegia og loge nr. 132 Albert Schweitzer.

Gutta på tur ble gjennomført med god gammel stil, hvor vi ble transportert med buss til Oslo Vannverk, hvor vi hadde en omvisning. Deretter gikk turen til Skullerudstua hvor vi hygget oss, og hadde diverse konkurranser.

EX OM aften med Br. Oddmund Reppe som OM imponerte med gjennomføringen av gradspassering i Den Edle Kjærlighets Grad. Så å si uten Ritualboken gjennomførte han det med stil og verdighet.

Venneaften, en aften hvor vi hadde besøk av DSS Jonny Kristiansen som sa noen ord til 9 nye potensielle brødre. Her har dere som hadde disse nye potensielle brødre med- en viktig oppfølging, ” stå på.

Sosialaften ble gjennomført med skuffende få brødre til stede, men det var mange nye ansikter å se slik at resultatet ikke ble så dårlig likevel. Ca. kr. 18.000,- netto.

Kultur aften (Teateraften) hvor vi så ” Festen ” , jeg tror at stykket fikk en blandet mottakelse.

Atter en gang en begivenhetsrik periode hvor jeg har mange å takke, deriblant vår sekretær som skal holde styr på oss alle. Vår kasserer og skattmester som skal sørge for at vi har penger i kassa.

Med dette takker jeg dere kjære brødre som har møtt frem og som støtter embetskollegiet i sitt arbeide og til dere embedsmenn som arbeider for logens ve og vel .

Ønsker dere alle med familie en riktig god jul og et godt nytt logeår.

Terje Christoffersen
OM

Onsdag er logedag!

JM BULLETIN   LOGE NR. 56   JOHAN MIDDELTHON   JULEN 2003

☆ EksOM Per Arild Nesje tlf. 67 56 27 03	☆ OM Terje Christoffersen tlf. 22 75 68 68	☆ UM Jan Urban Sandal tlf. 67 90 73 90	☆ RED/LAYOUT Ove Lund tlf. 67 56 70 81
☆ SEKR. Ove Morten Nilsen tlf. 66 80 25 06	☆ SKATTM. Johan Gjermshus tlf. 22 25 68 18	☆ KASS Bjørn Thorkildsen tlf. 22 55 63 42	☆ REDAKSJON Hans Juell Næss Hans Chr. Rasmussen

Redaksjonen forbeholder seg rett til å refusere, forkorte, omredigere eller omskrive innleggene.

Savn i advent

AV REIDAR ANTHONSEN
TEGNING: PER J. EGGE

Det er mørkt. Det er kaldt. Morgenen er som å våkne til ei ny natt, og avisen man henter inn har rim i titlene. Det eneste som minner om lyrikk der i går'n.

Ettertankens tid, sier de dyp-sindige, og gjerne for meg. Noe skal jo tanker sysle med. De trenger mosjon.

Selv ettertenker jeg best, når jeg står og ser ut av vinduet. På en tom og ribbet hageflekk – mini-godseierens største glede. Ikke tegn til liv. Bare ei forkjøla skjære som harker i de rim-frosne lauvdyngene. Med vemod konstateres at akkja, så er det nok ubønnhørlig slutt for i år, gudskjelov. Seinhøstens ugjorte gjøremål, alle dårlige samvittigheter, en vakker dag forvandlet til julekort.

Å, denne lune og barmhjertige fred mellom trærnes pipe-rensere!

Det eneste som mangler – for å gjøre julekortillusjonen fullkommen – er den fattigslige, vesle stua, og'n Even husmann med gamp og slede, krumbøyd av gikt og blodslit, den gamle kroken, under fugleneket med dompap i mot kveldsrøden.

Det vakre julekort:

Stil over armoden i gamle dager.

Jeg savner de fordums juleheftene også. Hvor er de blitt av? Det står aldri noen pjokk på trappa lenger hjemme hos meg, med isperler i votten og rim i topplua, og tilbyr «Julehelg» eller «Speideren's julenummer. Nei, ringer det på min dørklokke, er det for det første alltid når jeg sover middag, og for det andre vifter mennesket der på trappa bare med et blad som heter «Våkn opp», og da er det sannsynligvis Jehovas Vitner.

Det hender riktignok at det står noen utenfor døra, og samler inn penger til et eldresenter eller noe sånt også – gjerne på Madagaskar. Hele mitt liv har jeg hørt om Madagaskar. Får

man aldri misjonert seg ferdig på de kanter?

Julehefteselgerne derimot – å, de skulle blitt mottatt med humrende forståelse og åpne armer!

For jeg vil lese om de ensomme gamle, som får uventet Amerika-besøk, og om'n Gudbrand i Lia eller hva han het, med sjuk kjerring og fjorten gråtende unger, som trues av svelt-ihjel på julekvelden, men reddes i siste øyeblikk av de kjække speiderguttene. Et stykke sosialrealisme så gripende, at mini-

godseieren den dag i dag erindringsklump i halsen, og med sorg konstaterer at velstandsøkningen har tatt hygge fra folk.

– Det er armod, det, tenker jeg bittert, og kaster et siste blikk over den øde hagen utenfor vinduet.

RELIGIONSIALOG i vår tid

Romanen "Karjolsteinen" er skrevet av Sigbjørn Hølmebakk. Der skildrer forfatteren et forhold mellom brødre og viser hvordan det utvikler seg over tid. Jeg tenkte at det måtte være et godt utgangspunkt, når jeg i dag skulle få være sammen med brødrene her i Odd Fellow-losjene, Jeg som selv er av dem som tilbringer mye av min tid sammen med brødre borte i Frimurerlosjen.

Men først bør jeg kanskje si noen ord om meg selv: Jeg heter Hans Erik Raustøl og har vært med i Frimurerlogen siden april 1991. I dag innehar jeg et embete som delegert mester i St. Johanneslogen St. Olaus til den gyldne Murskje. I mitt yrkesaktive liv har jeg de siste to og et halvt årene vært sokneprest ute på Holmlia. Før det var jeg 11 år prest i Oslo Domkirke og hadde ansvar for Åpen kirke, og mange av de samtaletiltak som ble prøvet ut. Samtalen mellom mennesker har alltid interessert meg. Det er noe dypt fascinerende som skjer når mennesker plutselig møter hverandre og de skjønner: Her finnes det en som er villig til å høre deres historie. Da åpnes det en vei inn til våre mest øde sletter. Men det er der de fineste blomstene gror.

Og det er kanskje ikke for ingenting at den ene av brødrene i boken blir prest, den andre blir nazist. Tilfeldighetene ville det bare slik. Hva som gjorde den ene til prest og den andre til nazist er slett ikke opplagt. Dermed sier vel forfatteren noe om at forholdet mellom det onde og det gode ikke er et skille som kan trekkes mellom ulike grupper mennesker, men er en grenselinje som må markeres i ethvert menneskes indre. Den øvelsen kan mange av oss nytte av å gjøre.

Hølmebakks roman inneholder mange flotte scener. Det som har gjort sterkest inntrykk på meg er hvordan presten mot midten av boken gjør et forsøk på å møte broren i dødscellen hans, kvelden før dødsdommen over broren skulle fullbyrdes. Men presten mislykkes totalt. For han er så opptatt av hva han selv mener at burde bli sagt i en sådan stund, at han skaper verken rom eller tid for å høre hva som faktisk blir sagt av den andre. Riktignok synes jeg når jeg leser dette avsnittet i boken at broren er uvanlig hard og konfronterende, men hvilken stil skulle han ellers ha valgt. Når broren hans allikevel ikke var opptatt av å høre hva en dødsdømt mann egentlig hadde å si.

Jeg fant ikke denne romanen til Hølmebakk i bokhylla, da jeg satt og skulle forberede meg til dette innlegget, men skulle så gjerne ha lest høyt for dere hvordan ordene falt. Men jeg håper at dere ved dette har fått et tilstrekkelig bakteppe til selv å tenke på de samtalsituasjoner dere står i. For det handler ofte mer enn vi gjerne vil det, om hvordan vi gir plass til at den andre kan få snakke ut og fortelle om det som fyller ham. Gjennom det skapes en mulighet for at du også selv kan komme frem med ditt budskap.

I den tiden jeg arbeidet i Domkirken hadde vi en gang besøk av teaterregissør Kjetil Bang Hansen. Han er en interessant person. Å høre hvordan han tenker om de forskjellige oppsetninger han har fått være med på å lage er en ting, noe enda bedre er å lytte til tankene hans om hvordan du med blott og bart å være deg kan vinne tillit hos andre.

Det var en setning som han gjentok gang på gang. Den lød slik: "Skal du vinne tillit

hos andre, må du være villig til å gi fra deg din tyngde”

Alle mennesker har et slags tyngdepunkt i kroppen sin. Noen av oss får etter hvert som årene går av en for meg ukjent årsak en slags forflytning på tyngdepunktet. Det ligger stadig lavere. Men det finnes fremdeles innenfor min kropp. Noen mennesker er så opptatt av å tviholde på sitt eget tyngdepunkt at de ikke for noe er villig til å strekke seg langt i møte med en annen. Men, sier Kjetil Bang Hansen, ingen kan vinne tillit hos andre, om han ikke er villig til å gi fra seg sin tyngde.

Med det opplever jeg at han mener å bruke på oss alminnelige mennesker det som skjer med en skuespiller når han står foran et publikum og skal være med på en forestilling. Skal han våge å nå frem med sin fortelling, så må han ha tillit til at det er noe som kan skje mellom han og dem, at budskapet på en måte kan bli tatt imot. Tviholder han rundt sin egen kropp, så vil publikum aldri se noe annet enn en person som bare er opptatt av å holde kontrollen. En slik person har aldri noe å fortelle til andre.

I yrkeslivet kan vi bli slått av hvordan ulike mennesker kan komme inn i et rom og på ganske forskjellig vis tiltrekke seg all oppmerksomhet. Derfor er det ganske avgjørende hvordan vedkommende forvalter den oppmerksomheten han får. I dette innlegget nå i kveld er det derfor viktig for meg å bidra til at vi alle hver på vår måte er villig til å se hvilken makt vi kan ha når samtaler innledes og hvor viktig det er at det skapes rom – ikke bare for mine egne synspunkter, men like mye for den andres.

Jeg har møtt mennesker som fyller rommet med sitt nærvær. Deres livserfaringer har forandret dem, og de deler raust sine innsikter med andre. De overvelder ikke, gjør det ikke trangt for andre. Tvert imot, de gjør det mulig også for andre å bli nærværende. Du puster friere. Du får fri-

modighet til å hente frem dybdene i ditt eget liv, sette ord på dem og prøve dem ut i andres nærvær. Det skjer noe mellom oss.

Av og til skjer det motsatte. Også da er det noen som fyller rommet med nærvær. De har også erfaringer å dele, ord og tanker som kan være interessante og viktige nok. Men de overvelder. De er så pågående at det ikke er plass for andre. Ordene presser dem til side. Du får pustevansker og lurert på hvordan du skal beskytte deg. Samtalen kommer aldri i gang - det var kanskje ikke meningen. De andre er bare statister, publikum, mål for ordstrømmen. Til slutt er det bare å komme seg ut.

I jobben min som prest har gjort meg masse tanker om akkurat dette. Jeg kunne ha valgt å forholde meg til folk bare som statister, som publikum, som mål for ordstrømmen. Jeg gjør ikke det. Har jeg noe å fortelle, så er det fordi jeg selv har noe å lære av den jeg samtaler med.

I det området av byen der jeg er prest, er innslaget av fremmedkulturelle blant de aller høyeste i hele Oslo, for tiden er den høyere enn i bydel gamle Oslo. Ser vi på hvor mange som er medlemmer av Den norske kirke i Holmlia menighet, så tallet helt nede i 54 %. De fremmedkulturelle utgjør en prosentsats på 38. Det er ganske høyt når vi samtidig vet at innslaget av fremmedkulturelle på Nordstrand ikke er høyere enn et sted mellom 6 og 8 %.

I løpet av de årene jeg nå har jobbet på Holmlia, har jeg fått mange, nesten hode-rystende spørsmål om hvordan det er å være menighet på et slikt sted, som om det skulle være nesten umulig å få det til. Det er ikke det, men det stiller menigheten overfor helt bestemte utfordringer. En av de viktigste er at vi holder den tankegangen som jeg har beskrevet ovenfor varm og skjerpet hele tiden.

Det viktigste er kanskje maktforholdet,

eller snarere – hvordan vi kan gi avkall på makt.

For samtalen med andre religioner har i stor grad skjedd utfra inngrodde forestillinger om overlegenhet og underlegenhet, majoritet og minoritet, det norske og det fremmede, vi og de andre, tradisjonen og det nye, hjelperne og de som skal hjelpes, de som har sannheten og de som ikke har den. En slik måte å tenke på var vi nødt til å holde et slags generaloppgjør med. Om vi skulle overleve som kristen menighet på Holmlia var det ikke mulig å tenke slik.

Noe av det mest spennende jeg har fått være med på der ute er å vise muslimer rundt i kirken. Det er en gruppe av høyt utdannede kvinner som er tilsluttet den såkalt Amadiyah-bevegelsen som av og til ringer og som ber meg om å ta imot en gruppe. Da takker jeg alltid ja. For de er så villige til å høre, om jeg bare tar dem på alvor. Første gangen de var på besøk fikk jeg meg en lekse i hva jeg selv stod for som kristen. Jeg har aldri blitt presset så hardt noen gang på en så positiv og konstruktiv måte. For damene spurte og spurte på nytt og på nytt om synd, om nåde, om Jesus på korset om nattverd og om dåp. Så jeg ble helt svett av hele tiden å skulle gå så dypt inn i teologien min for å nytolke mine egne tanker og reformulere dem til ord og vendinger som gjelder her og nå. Vi ble stående og prate lenge. Og etter hvert begynte de også selv å fortelle sin historie. Og jeg fikk lytte til hva de hadde å si.

Når er virkelig samtale kommer i gang, forrykkes forholdet mellom deltakerne. Vi øver oss i å tale på like fot. Det er kraften i det vi tror på som teller, ikke våre forsøk på å svekke den andre eller å trekke på skuldrene av hennes erfaringer. Å gi avkall på makt er å vente at den andre også har vesentlige ting å si. Å gi avkall på makt er å ha større tillit til sannheten i det jeg tror på enn pågåenheten i min argumentasjon.

Slik uttrykker Notto Reidar Thelle seg i en artikkel om religionsdialog i et magasin som heter "Østen og vi" Her beskriver han hva som skjer når folk i de sammenhenger hvor han har vært med setter seg ned og prøver å tale ærlig om troen til hverandre. Jeg synes det er så flott det han sier og vel verd å strekke seg etter for noen hver. *"Når er virkelig samtale kommer i gang, forrykkes forholdet mellom deltakerne. Vi øver oss i å tale på like fot. Det er kraften i det vi tror på som teller, ikke våre forsøk på å svekke den andre eller å trekke på skuldrene av hennes erfaringer. Å gi avkall på makt er å vente at den andre også har vesentlige ting å si."*

I menighetens strategi har vi vært opptatt av at vi gjerne skal fortelle i klartekst hva vi tror på og ser på det som en hovedoppgave også i denne delen av byen, men det skal ikke skje til fortrenghet for at vi samtidig skal bidra til å bygge et lokalmiljø hvor det er plass til alle. Derfor ønsker vi å være en tydelig og romslig kirke. Med de slagordene på plass synes jeg ikke vi trekker oss en millimeter på vårt eget oppdrag, men vi søker samtidig etter en balanse hvor ikke en eneste beboer skal bli blåst overende om han våger å dele sin tro med andre. Fra kirken skal han få akseptasjon for hvor han står og støtte til å gi sin overbevisning rom.

Noen uker etter 11. september ble jeg kontaktet av en amerikansk statsborger som bor på Holmlia. Han var opptatt av at det nå så ut til å kunne bli ytterligere polarisering mellom muslimer og kristne og ville gjerne at vi skulle vurdere om vi også fra kirkens side kunne bidra til at det ble skapt et slags nabotreff hvor man kunne samtale om alle de ting som hadde betydning for felleskapet. Før et halvt år var gått var "Siste torsdag" en realitet. Det ble til i samarbeid mellom denne amerikaneren, noen ivrige muslimer, en representant for kirke og folk fra biblioteket på Holmlia. Arenaen ble valgt til å være i bibliotekets lokaler, men det

vokste seg fort såpass stort at vi måtte flytte det til kirken. Og her har vi nå drevet ulike temasamlinger hvor også religionsdialog er en viktig del.

"Våre nye landsmenn" er det mange som kaller de som har en annen kulturell bakgrunn enn oss. Jeg har aldri likt det navnet. For jeg har alltid opplevd at det setter en slags merkelapp på dem – at de ikke er norske lik linje med oss.

På Holmlia er de det. De kunne bli det i resten av byen også. Tenk om vi kunne lære av ungdommene på fritidsklubben. Lederen der har fortalt meg hvordan det er viktig for ungdommene når de kommer sammen for første gang ikke bare å si hva de heter, men hvilken religion de tilhører. Da er de liksom litt plassert. Og da er de så mye lettere å forholde seg til. Tenk om vi kunne våge det samme grepet.

Det handler om makt. Til syvende og sist handler det om å gi fra seg makt. Vi har intet å tape på å gjøre det.

Å gi avkall på makt er å vente at den andre også har vesentlige ting å si. Å gi avkall på makt er å ha større tillit til sannheten i det jeg tror på enn pågåenheten i min argumentasjon.

Ensom og deprimert

Ja slik har vi hørt mange ganger, men når det gjelder skoleungdom blir det liksom litt annerledes. Ja for det var her ensomheten fantes denne gang. I skolegården, i friminuttet og hos den løfterike ungdom som er vår fremtid.

Det var opplysninger til ettertanke. Ensomhet og depresjon er som vi alle kjenner til ikke forbeholdt ungdommen, men de fleste møter vel dette fenomen, mer eller mindre tungt, mer eller mindre permanent og vi gjør mer eller mindre med det.

Selv i vår krets trives ensomhet. Det går an å føle seg ensom midt i blant kretsen av brødre og venners såvel som mellom skolekamerater. Men hva gjør vi så, for noe må gjøres. Noen tier stille og lar tingene skje. De faller kanskje fra og søker andre forbindelser. Andre forsøker å endre sin egen adferd for derigjennom å oppnå mer kontakt. Andre muligheter finnes også, - slik som å kreve at andre skal ta seg av deg, mens du selv egentlig ikke gir noe til andre.

Det går sikkert an å gå frem også på andre møter, men det sies jo at en lukket hånd ikke kan motta gaver. Og skal man få større kontakt og mindre følelse av å være utenfor så må man gi av seg selv, delta i aktiviteter, påta seg oppgaver og ikke minst la vær å bebreide andre, ikke kritiser dem for husk, - bjelken i eget øye er som kjent vanskelig å oppdage. Dette vil kanskje hjelpe, - i alle fall noen. Men bak alt stikker vel nå det: "Ikke spør hva andre kan gjøre for deg."

Spør hva du kan gjøre for dem" og gjør det.

Redaksjonen ønsker alle brødre, søstre og andre lesere av Buletinen en god, stille og fredelig jul samt et godt nytt år!

Dette er en artikkel sakset fra avisen VART LAND mandag 16 juni 2003.

Artikkelen er gjengitt i sin helhet.

Sverre Hjetland viser fram et gammelt ordensbånd i museet i Odd Fellowgården i Oslo

Lagrer Odd Fellows historie

Sverre Hjetland bygger opp Odd Fellow Museet i Oslo.

- Vi i Odd Fellow er nok ekstra opptatt av tradisjonen, sier han.

Sverre Hjetland er en travel pensjonist.

Hver dag møter han på jobb i Odd Fellow-gården i Oslo, der han i førti år har gått på medlemsmøter. Han bygger opp Odd Fellow Museet.

Brita Rogstad

- Her gjensstår mye fortsatt, men en del er da kommet på plass, unnskylder Hjetland mens han svirser opprørt mellom glassmonter med brev og gamle dokumenter, medaljer og andre ordensregalier, historiske bøker og nips med Odd Fellows symboler.

- *Hva er de største klenodiene i denne serien?*

- De gamle bøkene her om Odd Fellow, skrevet rundt 1900, har verdi utenfor Ordenen, vil jeg tro. Vi har dessuten ardiver med 100 års korrespondanse fra inn- og utland. Der skjuler det seg opplagt godbiter av historisk interesse for flere enn våre medlemmer, sier han, og peker på et brev datert 1933:

Faløse rykter. - Fra Odd Fellow i Tyskland som anmoder logebrødrene og søstrene i Norge om å ta avstand fra tyske myndigheters forfølgelse av jøder. I brevet påpekes det at misgjeringene mot jødene begrunnes i falske rykter om folkegruppet. Like etter oppløste den tyske Odd Fellow seg selv på grunn av konflikten med Hitlers regime.

Ordenen har sitt utspring i England, hvor det eksisterte Odd Fellow sammenstillinger allerede på 1600-tallet.

Den grenen som ordenen i Norge tilhører, ble stiftet av en utvandret engelsk Odd Fellow bror i USA 1819. Kvinnelige medlemmer av Ordenen, kalles Rebekkasøstre. Disse kom med som egen gren i 1851. Norges første loge ble stiftet i Stavanger i 1898, mens kvinnene etablerte sin første loge her i landet 1909. I dag teller Odd Fellow i Norge godt over tyve tusen medlemmer.

- *Hva er det viktigste du har fått ut av tiden i logen?*

- Fellesskapet i Odd Fellow har nok gjort meg til et bedre menneske enn jeg ville klart på egen hånd, tror Sverre Hjetland.

Nettverk. - Etter alle disse årene har jeg jo fått mange gode venner i miljøet. Odd Fellow er et nettverk av folk som er opptatt av det samme, fortsetter han.

Vennskap er første nøkkelord i Ordens formålsparagraf. De to andre begrepene som også symboliseres i Odd Fellows offisielle emblemet, De tre kjedeledd, er iverksettelse og sannhet. Målet er intet mindre enn å utvikle medlemmenes evne til å utvike medlemmene gode holdninger til velgjørende gjeringer lokalt, nasjonalt og globalt.

- Landsaken vår i år er å få bygd opp en ny barneby i El Salvador. Odd Fellow i Norge er tungt inne i dette arbeidet, og

vi forbereder en stor innsamlingsaksjon til høsten sammen med SOS Barnebyer. Jeg skal lede innsamlingen i Oslo, sier Sverre Hjetland.

Det er også mye sosialt engasjement lokalt i de mange Odd Fellow logene som er spredd fra nord til sør i landet. Hjetland har tatt mål av seg til å kartlegge og dokumentere denne delen av historien i museet.

Mangler noe. - *Hvorfor er det så viktig å holde rede på historien?*

- Det er viktig å se linjer tilbake til røttene. Vår fortid har med vår identitet i dag å gjøre. Vi i Odd Fellow er nok ekstra opptatt av tradisjonen, konstaterer Sverre Hjetland. Den tidligere økonomien fra Norges bibliotekskole har mer å vise fram:

- Jeg prøver å få til et stilte bibliotek i huset. Her er det også mye historisk stoff i tillegg til dagsaktuelle ting som bortimot sytti tidsskrifter. Men det mangler en del av nyere bøker og oppslagsverker før rommet kan kalles bibliotek. Det får komme etter hvert, sier den energiske pensjonisten.

I logemøtet onsdag 1. Oktober ble følgende foredrag presentert for oss av:

Stor Sekretær Morten Buan:

ORDENENS HUMANITÆRE VIRKSOMHET -LANDSSAK SOS BARNEBYER.

HVORFOR LANDSSAK.

HVA LIGGER I VÅRT VERDIFUNDAMENT - I VÅRE LOVER OG RITUALER.

Paragr 2 i Lov for den uavh. Norske storloge der Fribrevet er gjengitt. Storlogen er gitt fullmakt til å lede, overvåke og kontrollere alle saker i Norge – vår juridiksjon.

Ubegrenset betingelse at Storlogen skal vise streng lydighet overfor Ordenens skikker og tradisjoner , hvilket betyr at den er forpliktet til nestekjærlig og velgjørende arbeid som å besøke de syke, hjelpe de trengende, begrave de døde og oppdra de foreldreløse og utførelsen av alle disse gjensidige plikter og velgjerninger har sitt utspring i vår anerkjennelse av Et Høyeste vesen , menneskelig brorskap og innstillingen til og praktiseringen av Vennskap, Kjærlighet og Sannhet.

ORDENENS HUMANITÆRE VIRKSOMHET.

Den utadrettede virksomhet er som man forstår en direkte følge av vårt verdifundament uttrykt i vårt frivbrev med budordene.

I praksis i den Norske juridiksjon har det i hovedsak blitt overlatt til den enkelte loge og arbeide med utadrettet humanitær virksomhet .

Dette er forskjellig i de ulike juridiksjoner ,- mange har en mye større vekt på den utadrettede virksomhet enn det som har blitt tradisjonen i Norge. Eksempelvis har de amerikanske Storlogene store humanitære prosjekter som en del av sitt Ordensarbeid.

I Norge har vi vektlagt det indre liv , gjennom arbeide på oss selv for å bli bedre medmennesker for at hver enkelt etter evne kan bidra til menneskenes forbedring og fullkommengjørelse – basert på vennskapets – kjærlighetens og sannhetens grunnprinsipper.

Slik er vår Ordens tradisjon.

Men uomtvistelig ligger det et påbud om praktisk handling – å lære dem at ord ikke er nok men at lærdommene må omsettes til handling.

På landsplan har dette medført at Ordenen har opprettet tre medisinske forskningsfond – MS – Med Vit -Mik Aksdal – og jeg har gleden av å administrer disse i praksis og vet hvor stor betydning de har i det norske forskningsmiljø – de har blitt kvalitetsikreren slik at med tildeling fra Odd Fellow vil stipendiatene også kunne få tildeling fra andre fond. Her bidrar vi på en måte som er helt i tråd med Ordenens formål.

Look to Norway sa også Hank Dupray – se hva Odd Fellow i Norge gjør gjennom sin Landssak – dette ble tema på møte i Sovereign Grand Lodge i Halifax nå i august – enden på en omfattende saksbehandling – det er ikke mindre formaliteter ved/et vedtak i SGL enn på vårt Storlogemøte – var at de Amerikanske Odd Fellows ville selv kjøre en tilsvarende sak – å finansiere en Odd Fellow Barneby i Cambodga.

Men skal Odd Fellow barnebyen realiseres i San Vicente er vi med tilskuddet fra vår Landssak - 6 mil- bare et stykke på vei – hele prosjektet med barneby – sosialsenter – helseklinikk mv – vil ha en kostnad som overstiger dette. Dette var årsaken til at Storlogens embedskollegium sa ja til å oppfordre våre søstre og brødre i å delta i årets barneaksjon i regi av SOS Barnebyer.

Skal vi nå vårt mål; å finansiere *Odd Fellow-barnebyen* er vi avhengig at både vår egen Landssak og vår bistand i forbindelse med Barneaksjonen, lykkes.

Det er derfor svært viktig at de av oss, som har mulighet til det, stiller som bøssebærere ved Barneaksjonsdagen den 22. november. Denne aksjonen er avhengig av at det er tilstrekkelig antall bøssebærere og innsamlingsaktiviteter i aksjonsuka. Utfordring er at flest mulig brødre og søstre stiller som bøssebærere. Det å stille som bøssebærer betyr ikke nødvendigvis at en skal gå fra dør til dør, - det blir sansynligvis untaket. Vi ser for oss at bøsken kan fylles gjennom ulike tiltak i løpet av uka, ta den med på jobb, sende den rundt i et vennelag, her er det ingen begrensninger. På innsamlingsdagen er det lagt opp til at flere går sammen og står på sentrale steder, utenfor sentre, T- banen osv. Felles støtte og gjensidig inspirasjon bør gjøre sitt til at dette blir en fin dag i nestekjærlighetens tegn. Dette er en oppgave som mange kvier seg for, men skal SOSbarnebyer lykkes slik at vi sammen kan realisere målet om å bygge barnebyen i San Vincente, må vi alle å sette av denne dagen og påta oss en oppgave mange ser på som en utfordring men som betyr at vi som Odd Fellow brødre lever opp til våre budord og omsetter i praksis det vi snakker om i våre ritualer i møtene våre. Utfordringen er at vi nå viser den 22 november at ord ikke er nok men at lærdommen omsettes til handling.

ORD OG HANDLING

NÅR EDEL TANKE TENKES
OG DU TIL VAKRE ORD LENKES
GLED DEG OVER DENNE VAKRESTE AV ALLE ROSER
OG NYT DENS SKJØNNHET OG DENS DUFT I FULLE DRAG

MEN VOKT DEG VEL FOR KUN Å LYTT
TIL DE VAKRE, STORE ORD
KAST DEG UT - PÅ HANDLINGENS VEI
OG SKJØNN AT AT DET SOM TENKTES, TALTES
I PRAKSIS GJELDER NETTOPP DEG

HVIS DU GLEMMER DETTE OG KUN VIL NYTE
ROSENS VAKRE SYN OG DUFT I EGOISTISK SINN
DA VIL DU SE AT BAK DENS GRØNNE BLADVERK
STIKKES TORNER I DITT HJERTE INN

ORD OG HANDLING KAN EI DELES
DE ER ETT, SLIK KROPP ER ETT MED SJELEN I VÅRT SINN
SAMMEN ER DE SELVE LIVET
FULLENDT, SLIK SOM ROSEN
ET MESTERVERK SOM RAMMER HIMMELEN INN.

Landssaken 2003

SOS Barnebyer

**En brors erfaring
som bøssebærer.**

Ja så var dagen kommet. For en evighet siden, - ja i alle fall ca. et halvt år siden hadde jeg meldt meg som bøssebærer i det store prosjekt. Og nå, nå var det bare å sette alle kluter til. Det var bare et par dager til, men ikke visste jeg hvor jeg skulle stå og noen bøsse m.m. hadde jeg ikke fått oppsporet, men alt ordnet seg. Bror Espen hadde fått en standplass og jeg avtalte å stå sammen med ham. Og plassen hette Rimi i Hegdehaugsveien.

Vi var enige om å starte nokså tidlig og var da på plass litt etter kl. 10.00. en nokså hustrig og grå novembermorgen, men det regnet ikke. Etter en litt forsiktig start hadde vi fort fått taket på hvordan, - og bidragene skranglet inn i bøssene våre. Det var helst mynter vi fikk, men 20 kr. her og 20 kr. der, - det blir fort penger av det og når det da kom noen sedler sånn dann og vann hjalp det godt på humøret.

Det å være to var en fordel, svært få slapp forbi oss uten å være tilbudt å gi penger. Og som nevnt penger fikk vi. Men så vidt jeg kan huske kom ingen

løpende av seg selv og ingen sto i kø for å gi. Et hardt og kontinuerlig arbeide fra vår side ga imidlertid resultater. Tror jeg. (Vi kunne ikke selv åpne bøssene og se etter.)

Alle typer mennesker ga sine bidrag, særlig yngre kvinner med små barn var positive. Men som Espen sa " Det er umulig å vite, selv hvor vi ikke venter noe kan det komme store bidrag." Etter som dagen gikk økte trafikken og folk hadde hørt om aksjonen i radio. Og da solsikkene, danse og sangglade småpiker, kom og opptrådte hjalp det ekstra godt til.

Vi møtte bare blide mennesker og gavmildheten var til stede. Ca. 25 prosent av alle vi henvendte oss til ga sine bidrag og fikk vår takk og kan hende en pins med på kjøpet.

Det var forresten en mann som surmulte noe. Det var stedets betler. Vi tok nok fra ham en god del av dagens fortjeneste, men, men.

Sverre N.

Barnet symboliserer fremtiden, fordi det forvalter mulighetene, fordi hvert barn kan bety verdens fremgang, fornyelse, forløsning

Lars Oftedal *Barnet 1931*

Sekretæren informerer

Kjære brødre

Det var med en viss spenning jeg i høst gikk inn i funksjonen som sekretær.

Men nå føles det som jeg begynner å komme inn i den. Men for at jeg skal kunne gjøre denne jobben best mulig er jeg også avhengig av hjelp fra brødrene.

For at våre registre og fortegnelser til enhver tid skal være korrekt, er det meget viktig at samtlige brødre er flinke til å melde adresseforandringer, nye telefonnummer, nye mailadresser osv.

Nå står vi endelig foran å kunne utgi rettelser på vår "lille" matrikkel, og da er det å håpe at alle eventuelle feil blir meldt inn, slik at de snarest kan korrigeres. Alle endringer sendes til sekretær.

Endringer i medlemsmassen:

Br Amund Oddvar Øverseth døde 22.10.2003, 87 år.

Br Trond Reitan har meldt overgang til Loge nr 73 Namsen.

Br Kjell Aatangen har meldt seg ut av vår loge.

Forfremmelser:

Brr Kjell Gjermund Haugen og Leif Herman Osa ble 08.10.2003 opphøyet i DKP graden.

Br Jan Christian Netteland ble tildelt Det Gode Vennskaps Grad 24.09.2003.

Br Tore B. Ramton ble tildelt Den Edle Kjærlighets Grad 29.10.2003.

Brr Per Christian Alpers, Lars Marius Bemer og Bjørn Jarman Kristoffersen ble tildelt Den Høye Sannhets Grad 19.11.2003.

Christian Eisenberg og Knut Håkon Nilsen ble innviet i vår loge 22.10.2003.

Jubiléer - høsten 2003

Sverre Hjetland	født 02. august 1928	75 år
Odd-Roar Thorsen	født 10. august 1953	50 år
Hans Chr. Rasmussen	født 21. september 1943	60 år
Jan Edvin Hansen,	født 29. september 1933	70 år
Per Christan Alpers	født 9. oktober 1943	60 år
Ronald Rolfsen	født 5. november 1953	50 år
Bjørn Sommer	født 10. november 1943	60 år
Tor Sigurd Jacobsen	født 10. desember 1953	50 år

Jubiléer - våren 2004

Christian Eisenberg	født 01. januar 1934	70 år
Ivar Egil Steen	født 24. februar 1929	75 år
Rolg Olav Haugerud	født 09. april 1929	75 år

En riktig god jul og et godt nytt år til alle brødre !!

Med vennlig hilsen i VKS

Ove M. Nilsen
sekretær

Nevnder, råd og utvalg for valgperioden 2003 – 2005

Valgte nevnder (§ 61)

Nevnd for logens styrkelse og ekspansjon (§ 62)

Storrepr. Sverre N. Haug, Per Arild Nesje, Oddmund Reppe, Øyvind Vinje, Randulf Meyer

Nominasjonsnevnd (§ 63)

Eks OM Per Arild Nesje, Øyvind Vinje, E. Fuglseth, Hans J. Næss, Gunnar Holm

Finansnevnd (§ 64)

Knut Grindheim, Rolf Haugerud, Jan P. Christiansen, Hans J. Næss

Nevnd for etterlatte (§ 65)

Bjørn Reymert, Paul Lassen, Leif Dahlin, Victor Fromark, Toralf Didriksen

Nevnd for hjelp og støtte (§ 66)

Per C Sommerfeldt, Erik Lømo, Victor Jessen, Johan Gjermshus, Bjørn Thorkildsen

Revisjonsnevnd (§ 67)

Bjørn Reymert, Tor Jacobsen, Hans O. Røste

Klagenevnd (§ 68)

Storrepresentant Sverre N. Haug, Eks OM P. A. Nesje, OM Terje Christoffersen, UM Jan U. Sandal, Sekr Ove M. Nilsen, Sk mester Johan Gjermshus, Kasserer Bjørn Thorkildsen

Utnevnte nevnder (§ 69 og særloven)

Nevnd for sykebesøk (§ 69 a)

Erik Fuglseth, Ralf Lien, Kåre Sundberg, Erik Lømo, Bjørn Reymert, Paul Lassen

Nevnd for anskaffelser (§ 69 b)

Kjell Gjermund Haugen, Christopher Rayner-Battle, Victor Fromark

Undersøkelsesnevnd (§ 69 c)

Eks OM Per Arild Nesje, leder (de andre utnevnes i desember)

Sosialnevnd (særlov § 8)

Ronald Rolfsen, Espen N. Larsen, Christper Rayner-Battle, Per C. Sommerfeldt, Espen Ruud

Privatnevnd (særlov § 9)

Formann Lars Marius Bemer, kasserer Bjørn J. Kristoffersen, Trond M. Tronsen, Christian Nettland, Tore B. Ramton, Svein-Erik Kristoffersen

Representasjon i andre råd / utvalg:

Representant til Stortingsgaten 28

OM Terje Christoffersen, UM Jan U. Sandal, Finansnevndas formann Knut Grindheim

Foreningen "De ensommes venner"

Paul Lassen, Gunnar Holm, Leif H. Osa, Rolf Wespestad

Odd Barlindhaug's fond

OM Terje Christoffersen, UM Jan U. Sandal, Erik Fuglseth

Broderfondet

OM Terje Christoffersen, Øystein Hartvedt, Knut Grindheim, Jan A. Flattun